

Αναστάσιμοι Στοχασμοί με τὸ τέλος τῆς Πανηγύρεως

*«Ὡς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος,
νύξ καὶ φωταυγής...»*

Τὸ νὰ μένεις μόνος μέσα στὸ ναὸ πὺν ἔχει πιά κενωθεῖ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, σὲ ὥρες μετομεσονύχτιες τῇ «σωτήριῳ καὶ φωταυγῇ» Νύχτῃ τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀναμφίβολα ἓνα προνόμιο καὶ μιὰ ἐμπειρία πὺν ἐλάχιστοι, πιστεύω, τῇ βιώνουν καὶ τῇ χαίρονται. Γιατὶ σ' αὐτὴν τὴν ἡσυχῇ χρονικὴ περίοδο, παρέχεται στὸν ἐφημέριο ἡ εὐκαιρία, ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία, νὰ συμμαζέψει λίγο τὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ κάμει τὸν ἀπολογισμὸ του: ἀπολογισμὸ χρέους ἀπεναντι στὸν Κύριο Ἰησοῦ πὺν τοῦ χάρισε κι ἐφέτος τὴν κορυφαία αὐτὴ εὐκαιρία, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι στὸν ἑαυτὸ του.

Ἔτσι τὶς στιγμὲς πὺν κάθεται νὰ ξαποστάσει ἀπὸ τὴν πολυήμερο ἔνταση-φυσικὴ ἔνταση λόγω τῶν καταιγιστικῶν ἀλλαγῶν μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα- ἀφήνεται γιὰ λίγο σὲ κάποιους στοχασμοὺς καὶ διαπιστώσεις.

Ποὺ τοῦ χρειάζονται ἄλλωστε. Γιατὶ δὲν εἶναι καὶ λίγες οἱ ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀφαιρέσει κάθε ἱκμαδα κατανύξεως καὶ βιωματικῆς προσεγγίσεως τῶν ὅσων διαδραματίζονται ὅλη τῇ Μ. Ἑβδομαδα καὶ κορυφώνονται τὸ Μ. Σάββατο τὸ βράδυ, μέχρι, δηλαδή, νὰ εἰπωθεῖ τό, «Δόξα τῇ Ἀγίῳ καὶ Ὁμοουσίῳ Τριάδι...» καὶ ὅλοι μαζί νὰ εἰσοδεύσουμε συγκινημένοι στὴν «Πανέορτο νύκτα καὶ φωταυγῇ, τῇ Νύκτα τῆς Ἑγερσεῶς Του..».

Σκέφτεται, λοιπόν, τῇ Μ. Πέμπτῃ καὶ τὸ Μ. Σάββατο τὸ πρωῒ, μὲ τὴν προσέλευση γιὰ τῇ Θείᾳ Μετάληψῃ... Πόσος ἐκνευρισμός, βιασύνη ἀπὸ κάποιους, σχόλια καὶ ἀπουσία ἀπὸ πολλοὺς τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτῆς τῆς Πίστεως ἀκόμη, ποὺ διαπιστώνεται μὲ τὴν κοσμικὴ συμπεριφορὰ, τὴν συνεχῇ προσοχὴ στὸ ρολοῖ καὶ ὄχι στὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς Θείας Λειτουργίας προσφέρει «ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κινδύνου καὶ ἀναγκῆς» καὶ «σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡ μῶν».

Ἀλλὰ καὶ στὴ Λιτανείᾳ τοῦ ἱ. Ἐπιταφίου καὶ ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ ἡ συνεχῆς πολεμικὴ τοῦ μισοκάλου πόσο διαφαίνονται καὶ διαπιστώνονται, καθὼς αὕτῃ ἡ ἄχραντη καὶ πανίερη Λιτανείᾳ, ποὺ χρωματίζεται δαψιλῶς ἀπὸ τῆς χαρμολύπης τὶς εὐκατάνυκτες ἀναλαμπές καὶ χρωματισμούς, μεταποιεῖται σὲ καθαρὰ φολκλορικὸ γεγονός, δηλαδή, σὰν μιὰ ἐκδήλωση λαϊκῶν δρωμένων, δίχως νὰ ὑπολογίζεται ὁ «ὄλβιος τάφος» καὶ ὁ ἐν αὐτῷ ἀφυπνωσας [ποῦ] ἀναστήσεται τριήμερος. Αὐτό, ἄλλωστε, δὲ ψάλλαμε;

«Ὁλβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν
Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός...»

Φυσικὰ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ καταννόησαν ἦταν ἐλάχιστοι, ὅπως ἐλάχιστοι ἦταν πάντα αὐτοὶ ποὺ διαθέτουν τὸ τῆς ἀκραιφνοῦς ἀγίας βιοτῆς καὶ πίστεως προνόμιο, ὥστε νὰ λάβουν τὴν εὐλογία καὶ τὴ χάρη

πού ακτινοβολεῖ αὐτὸς ὁ ὀλβιος τάφος, πού λιτανεύεται, ὄχι δίχως λόγο, ἀναμεσα σὲ σπίτια, καταστήματα καὶ ἀνθρώπους. Κι ὅλοι ξερούμε τὸ γιατί, λίγοι ὅμως τὸ ἀποδεχόμαστε καὶ σεβόμαστε...

Ὅμως στὴ σκέψη τοῦ ἱερέα ἔρχονται καὶ κάποια γεγονότα καὶ περιστατικά, πού ἀκόμα εἶναι πρόσφατα, ἀφοῦ συνέβησαν λίγο πρὶν τὴν Ἀνάσταση. Βλέπεις ἡ συρροή τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀδημονία νὰ φτάσει ἡ τελετὴ καὶ νὰ τελειώνουμε, δημιουργεῖ κάποια ἀνησυχία καὶ συνάμα μιὰ ἔνταση, γιατί, δυστυχῶς, δὲν εἶναι καὶ λίγοι ἐκεῖνοι πού ἔρχονται στὸ ναὸ «γιά τὸ καλό». Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού σκορπᾶνε, μόλις ψαλλεῖ τό «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἔρχονται, λοιπόν, στὸ ναὸ γιά λίγο, στριμώχονται, κοιτᾶνε δεξιά, ἀριστερά, προσπαθοῦν νὰ συγκεντρωθοῦν, στενοχωριοῦνται, βιάζονται νὰ περάσει ἡ ὥρα καὶ μερικὲς φορές προσπαθοῦν νὰ πιάσουν κουβέντα μὲ τὸ διπλάνο τους, γιά νὰ περάσει ἡ ὥρα. Καὶ δημιουργεῖται μιὰ ἀναστάτωση, εὐτυχῶς, παροδική, ἀφοῦ σὲ λίγο ὅλοι «ἐξέρχονται εἰς τὴν Ἀνάστασιν».

Ἀλήθεια, σκέφτεται αὐτὴν τὴν ὥρα τοῦ ἀπολογισμοῦ ὁ ἱερέας, μὲ πόση αἰσιοδοξία γεμίζουν τὸν ψυχισμό του τοῦτες οἱ λίγες στιγμές «καθὼς ἐξέρχονται οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν..» ! Κι ἀκόμα περισσότερο πόσο ἀναγαλλιάζει ἡ ψυχὴ του, ὅταν πρωτοψάλλει τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ταυτόχρονα παρατηρεῖ τὰ πρόσωπα τῶν ἐνοριτῶν του πού κυκλῶνουν τὸ ἱ. Εὐαγγέλιο καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως. Πόσο φῶς καὶ ἐλπίδα ἀκτινοβολοῦν, ἔστω καὶ γιά ὅση ὥρα διαρκεῖ ὁ ἀσπασμὸς τῆς εἰκόνας καὶ οἱ εὐχές. «Χριστὸς Ἀνέστη, Χρόνια πολλά». Καὶ τώρα σκέφτεται πῶς ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀδημονοῦσαν, βιάζονταν καὶ ἀποχώρησαν πρόωρα γιά νὰ εὐωχηθοῦν καὶ νὰ ψυχαγωγηθοῦν, παιδιὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ εἶναι, πού διακονεῖ κι ὁ ἴδιος. Ἄτακτα, ἴσως παιδιὰ, ὅμως ἀπαραίτητα κι αὐτὰ γιά νὰ συμπληρωθεῖ ὁ κόσμος: αὐτόν, δηλαδή, πού πραγματικὰ ἀγάπησε, ὡς Δημιουργημά Του ὁ Θεός (πρβλ. Ἰω. 3, 16). Ὁ κόσμος, πού, θεληματικὰ ἢ

ὄχι, δέχθηκε τὴν παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κι ἀναλογα ἔπραξε γιὰ τὴ σωτηρία του, γιὰ τὴν συμφιλίωσή του, δηλαδή, μὲ τὸν Δημιουργό του.

Μέσα στὸ μεγαλεῖο αὐτό, λοιπόν, τῆς βαθειᾶς ὀρθρινῆς αὐτῆς ὥρας, τῆς Ἀναστάσεως, αὐτὸ ποὺ στοχαζεται ὁ ἀπλὸς λειτουργὸς ἱερέας, καθὼς ξαποσταίνει μέσα στὴν ἡσυχία τοῦ ναοῦ καὶ τὴ συνδρομὴ τῆς νύχτας, εἶναι ἓνα: ἡ πλούσια διανομὴ εὐχῆς καὶ εὐλογίας, μὲ τὴν ἀπαράιτητη ἀνοχὴ τοῦ Ἀναστάντος στὸν καθένα. Γιατὶ γνωρίζει πολὺ καλά, ὅτι ἐκείνη ἡ μοναδική στιγμή ποὺ πρωτοψάλλεται τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ ραίνει τὰ πρόσωπα, ποὺ συντροφεύουν αὐτὲς τὶς ὥρες, μὲ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα Ἀναστάσεως πολλοὶ θὰ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι στὸ περιθώριο ὅλων αὐτῶν θὰ στρέψουν τὸ βλέμμα τους στὸν Οὐρανὸ καὶ θὰ ποῦν : «Πιστεύω , Κυριε, βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ» (Μρκ. 9, 24).

Ἀναχωρώντας ἀπὸ τὸν σιωπηλὸ ναὸ καὶ κοιτώντας μὲ ἀναμικτα συναισθήματα τὸν μισοφωτισμένο κι ἄδειο πλέον χῶρο του, ἀναλογίζεται: Ἄραγε, πόσοι ἀπ' ὅλους μας ποὺ συναχτήκαμε ἀπόψε στὴν Ἀναστάσιμη αὐτὴ Πανήγυρι, θὰ ξαναβρεθοῦμε στὸν ἴδιο χῶρο καὶ τοῦ χρόνου; Καὶ κάπου ἐκεῖ τὰ μάτια του θαμπώνουν....

Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Καλλιανός